

[Statsministeren.]

Hr. Christmas Møller, og jeg tror ogsaa det ærede Medlem Hr. Krag, gjort nogle korte Bemærkninger om enkelte andre Ting. Begge de ærede Medlemmer, mener jeg, nævnte Grønland og udtalte deres Glæde og Tilfredshed med, hvad der her er sket af Afgørelse. Ogsaa jeg kan udtale Tilfredshed med den Afgørelse, der har fundet Sted, og jeg venter og har altid ventet, at denne Afgørelse maatte to nordiske Folk kunne tage uden at komme i en saadan Tilstand, at det gode broderlige Forhold derved skulde lide nogen Skade. Jeg haaber da ogsaa, at det Samliv, der er det naturlige i Norden, nu vil udvikle sig igen, efter at Afgørelsen er faldet, og efter at ingen Tvivl længere hersker om, hvem der har Suveræneteten i Grønland.

Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller berørte ogsaa et andet Emne, idet han ønskede en Udtalelse om, at vi skulde bevare, hvad der er dansk. Derom gik jeg ud fra, at der allerede for længst var talt tydeligt nok. Jeg tror ikke, der hos Regeringen er mindste Tvivl om, at hvad der er dansk, skal bevares og beskyttes. Det er sagt før, det gentager jeg gerne.

Endelig talte det ærede Medlem Hr. Christmas Møller om Uniformsforbudet og sagde, at det var at latterliggøre Landet. Jeg er sikker paa, at det ærede Medlem tager ganske fejl. Tværtimod følges det Eksempel, vi har givet, i andre Lande, hvilket dog ikke er noget Vidnesbyrd om, at vi har gjort os latterlige dermed. Uniformsforbudet var, saaledes som Forholdene udviklede sig, et overmaade naturligt Skridt, som ingenlunde blev taget i Panikstemning, men som blev taget, fordi det var nødvendigt at yde et Bidrag fra Lovgivningens Side til Sikring af den sunde Fornufts Opretholdelse her i Landet. Det var, synes jeg, en rimelig, en naturlig Foranstaltning, jeg glæder mig over, at Rigsdagen traf denne Foranstaltning, og jeg har en Række Vidnesbyrd og Erklæringer om, i hvilken Udstrækning dette Forbud har virket godt og beroligende.

Jeg takker altsaa for den overmaade lemfældige Kritik, som er øvet, jeg paa-skønner den Anerkendelse, der dog ogsaa paa enkelte Punkter har lydt, og haaber, at vi nu maatte kunne arbejde os gennem Vanskelighederne frem til Tider, der er lysere end dem, vi nu i nogle Aar har maattet opleve.

Finansministeren (Bramsnæs): Jeg skal tillade mig at fremsætte nogle korte

Bemærkninger til de specielle finansielle Udtalelser, der her er fremsat.

Saa vel det ærede Medlem Hr. Krag som det ærede Medlem Hr. Christmas Møller har omtalt den økonomiske Situation og givet Udtryk for de Vanskeligheder, der i saa Henseende foreligger. Ja, det vilde være mærkeligt, om nogen skulde finde paa at sige, at vi kunde vente glimrende eller gode økonomiske Vilkaar i en Situation som den nuværende. Enhver, der følger en Smule med, maa jo vide — og jeg troede for øvrigt ogsaa, de ærede Medlemmer anerkendte dette —, at hele den Udvikling, der er foregaaet paa det økonomiske Omraade, maa bringe vanskelige økonomiske Forhold for Staten. Jeg tror, at Statsministeren ramte Sømmet paa Hovedet, naar han spurgte de ærede Medlemmer, om de ikke vilde angive ham et Land, hvor Statens økonomiske Forhold var bedre end her i Danmark. Jeg tror nemlig ogsaa, at det vil blive meget vanskeligt i Øjeblikket at finde Lande, der kan fremstilles som et Eksempel paa gode økonomiske Forhold, jeg tror ikke, det lader sig gøre. Jeg har tidligere haft Lejlighed til at paavise, hvorledes de økonomiske Forhold laa i andre Lande sammenlignet med Danmark, og jeg mener at kunne sige, at selv om vi er inde i stærkt trykkede økonomiske Kaar paa Statsfinansernes Omraade som paa alle andre økonomiske Omraader i vort Land, saa er Statsfinansernes Stilling i Danmark endnu saadan, at de meget vel taaler Sammenligning med de tilsvarende Forhold i andre Lande; en saadan Sammenligning vil sikkert i de allerfleste Tilfælde vise, at Forholdene er værre andre Steder.

Det ærede Medlem Hr. Krag sagde, at det kunde godt være, at jeg havde holdt Smaaavgifter tilbage, men jeg havde ikke haft Evnen til at holde igen, naar det gjaldt de store Beløb til Understøttelser og hvad dertil hører. Jeg vil sige til det ærede Medlem Hr. Krag, at det kan jo ogsaa være, at jeg ikke har haft Villien dertil. Det kommer jo altid an paa, hvad Pengene skal bruges til, naar der spørges om, hvorvidt Udgifter skal afholdes eller ej. I en Situation som den, vi har været i i de sidste Aar, hvor de økonomiske Forhold har været saa vanskelige for saa store Dele af den danske Befolkning, mener jeg ikke, man kan modsætte sig, at der ydes den Hjælp, der kan skaffes, til Lindring af den Nød, som raader. Det kan jo ikke være Meningen, at de arbejdsløse skal sulte, saa længe det er muligt at skaffe Midler til at holde den værste Nød fra Døren.